

Kritik over det Forslag, som fremkom fra Landbokkommissionens Side, men man har ikke fra andre Sider kunnet opstille noget bedre eller noget andet. Altsaa, man tør vel gaa ud fra, at det nu er slaaet fast, at det Forslag, som fremkom fra Landbokkommissionen, hviler paa det rigtige og eneste mulige gennemførlige Grundlag. Er man naaet saa vidt, kan jeg ikke tænke mig andet, end at det ved fortsat Forhandling maa kunne lykkes at komme ud over de Vanskeligheder, som endnu ere tilbage for Lovforslagets Gennemførelse, og jeg skal kun gentage, hvad jeg allerede tidligere har sagt, at jeg for mit Vedkommende er rede til at arbejde med paa at løse disse Vanskeligheder.

N. Pedersen: Efter de Udtalelser, vi nu have hørt fra den højtærede Landbrugsminister om, at det var hans Haab, at de Uoverensstemmelser, som der i denne Sag var mellem Tingene, maatte udjævnes, kan jeg ikke nægte, at det vilde overordentlig glæde mig — og jeg er vis paa mange med mig — hvis det kunde lykkes den ærede Minister at fjerne disse Uoverensstemmelser. Imidlertid forekom det mig, at den ærede Ministers Stilling lige over for nogle af de væsentligste Punkter var saa afgjort paa den anden Side, at jeg tror, den højtærede Minister vanskelig vil kunne indtage den mæglende Rolle mellem Tingene, som det for Løsningen af denne Opgave maatte være nødvendigt, og jeg nærer derfor en Frygt for, at det mulig vil mangle den højtærede Minister paa Evne og Vilje til at faa en Forstaaelse bragt til Veje. Jeg skal blot tillade mig at gøre nogle faa almindelige Bemærkninger og skal derefter i det væsentlige henholde mig til de Ændringer, som ere vedtagne oppe i det andet Ting.

Her i Tinget arbejdede vi i Fjor med ikke ringe Haab om at faa denne Sag gennemført, og naar vi nærrede dette Haab — jeg erkender, at jeg i alt Fald nærrede det — var det, fordi der fra alle Sider her i Tinget vistnes en overordentlig Velvilje og Imødekommen. Det var klart, at vi fra alle Sider havde det samme Formaal: virkelig at faa en Reform gennemført, som kunde gavne Arbejderforholdene paa Landet og gavne Landarbejderne ved at skaffe dem en selvstændig Stilling. Det, som gjorde det muligt for os at komme til en Forstaaelse, var den Omstændighed, at Ønsket om at naa dette Maal ikke alene besjælede Udvalget og dette Ting, men ogsaa den daværende Landbrugsminister.

Det Forslag, som vi sendte op til Landstinget, bar — det mener jeg, vi med Rette kunne sige — paa den ene Side Præget af, at vi havde en god Vilje til at øve Retfærdighed over for dem, der trængte til at hjælpes ved denne Lov, og paa den anden Side Præget af stor Resignation. Alle Medlemmer i dette Ting ville sikkert erkende, at der fra de forskellige Sider virkelig vistnes Resignation. Man søgte at imødekomme og bøje sig for hinanden, fordi Formaalet var at faa et virkelig Resultat bragt til Veje. Jeg forstaar, at det at vise Resignation har sine Vanskeligheder, hvor der er Tale om politiske Spørgsmaal, men hvor der som her er Tale om en human og social Reform, der dog bør ligge alle Mennesker paa Hjerte — alle Mennesker tale jo ogsaa om, at det ligger dem paa Hjerte — kunde der dog fremdeles, skulde man synes, have været Haab om, at man fra alle Sider vilde vise, at det var ikke blot i Ord, men ogsaa i Gerning, at man var reformvenlig, at der stod Alvor bag ved Ordene, saa at man var rede til at gennemføre en Reform, som svarede til de mange smukke Ord om Landarbejdernes daarlige Stilling og om sin Vilje til at forbedre denne. Folketingets Forslag var efter min Mening i det hele taget fuldt berettiget. Selvfølgelig kunde det ogsaa have sine svage Sider, og det har jo været Genstand for en meget haard Kritik. Det er en kritisk Tid, vi leve i, alting skal kritiseres, og det kan jo være ganske godt, at en saadan Kritik kommer frem. Men Kritikken kan ogsaa i høj Grad overdrives. Naar et saadant ellers livskraftigt om ikke just fejlfrit Forslag i den Grad bliver gjort til Genstand for Kritik, bliver ændret og „forbedret“, om jeg saa maa sige, saa længe, til det bliver en vissen og blodfattig Indretning, som intet Menneske kan høste Udbytte af, turde Kritikken dog maaske have været overdreven. Der er i det mindste kommet et af den Slags Forslag frem, som vi fra Folketingets Side ikke sætte nogen Pris paa. Vort Forslag var ikke et Forslag, som blot stod paa Papiret, men et Forslag, som kunde gøre virkelig praktisk Nytte, som kunde virke til Fremme af de Formaal, som man havde sat sig. Men ved den Behandling, som Landstinget baade i Fjor og i Aar har givet vort Forslag, og hvoraf Resultatet kan ses i det her foreliggende Lovforslag, er Forholdet blevet et helt andet.

Det foreliggende Forslag gaar nemlig i Korthed for det første ud paa at forhøje det Tilskud, som Arbejderne skulle give, fra $\frac{1}{10}$ til $\frac{1}{5}$. Det vil under Forudsætning